

Jeg tror, hjælp min vantro

2. søndag i fasten 2018

Den begivenhed evangelieteksten til 2. søndag i fasten fortæller om, foregår lige efter det, som kaldes forklarelsen på bjerget, hvor Jesus havde vist sig i al sin Guddommelige herlighed. Hvor han har åbenbaret, at han, Marias søn Jesus, er den almægtige Gud, den evige ubevægelige bevæger, ved hvem alt er skabt.

Han, som er over og uden for universet, som dets skaber og almægtige hersker, han valgte af kærlighed til os at stige ned til vores lille planet i udkanten af en galakse ved navn Mælkevejen og døde på korset for vores skyld.

Dette er netop blevet åbenbaret for nogle udvalgte disciple på bjerget, men nu kommer de så tilbage til den alt for jordiske virkelighed med dens lidelse og nød.

Der står en mand med et sygt barn. Han har allerede forsøgt alt muligt for at få barnet helbredt og har også henvendt sig til nogle af Jesu disciple.

Faderen til barnet har ikke længere megen tiltro til noget som helst: Han siger til Jesus:

“Hvis du formår noget, så forbarm dig over os!”

Det er ikke så mærkeligt, at Jesus straks, han ser den fortvivlede og hjælpeløse skare, udbryder:

“Åh du vantro slægt! hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg tåle jer?”

Det skal forstås i sammenhæng med det, han senere siger, nemlig ordene: *“Alt er muligt, for den der tror”*.

Derved siger Jesus, at hvis det var med os mennesker, som det burde være, så ville der slet ikke findes sygdom og nød i verden.

Ja, hvis vi mennesker blot havde så megen sand tro som et sennepsfrø, så ville der slet ingen død være.

Når hvert eneste menneske i verden lever under dødens og forgængelighedens vilkår, når vi alle skal lide og dø, så er det fordi, hvert enkelt menneske mangler tro på Gud, dvs. mangler tillid til Gud.

Hvis vi var sandt troende, så behøvede vi ikke Gud til at frelse os.

I egentlig forstand er det derfor forkert, når det siges, at det er de troende, som beder til Gud, eller at det er de troende mennesker, som kommer i kirke. Det er omvendt. Vi går i kirke, fordi vi mangler tro, fordi vi mangler fromhed, fordi vi mangler sandhed.

Kun i kirken frelser man ikke af sin egen tro og fromhed, men alene af Jesus Kristus. Derfor findes der ingen privat frelse. Derfor er det ikke muligt at blive frelst uden den kristne kirke.

Det er altid de fromme farisæere, som bliver hjemme fra kirke. Ja, de allerfrommeste er dem, som slet ikke tror på Gud. Thi allermest fromt er mennesket, når det dyrker sig selv som gud, dvs. når det gør sig selv til hovedperson i sit liv. Aldrig er mennesket så forelsket og fromt, som når det studerer sin egen navle og kalder sig tvivlende. Så længe man tvivler er man jo selv i centrum. At være "tvivlende" og "søgende" er blot andre ord for at være narcissist.

Derfor ser vi desværre også ofte, at menigheder og præster forsøger at ændre den kristne Gudstjeneste, således at det er mennesket, som er i centrum af den.

Men i en sand gudstjeneste er det aldrig vi mennesker, men Gud som er i centrum. Alle byrder tages fra os og lægges på Kristus.

At gå ind gennem kirkens dør, at folde sine hænder og bede til Gud, at bære sit barn til døbefonten og at modtage den hellige nadver, det er alt sammen det samme som at råbe:

”Jeg tror hjælp min vantro.”

Og netop sådan råber det syge barns fader i evangelieteksten til 2. søndag i fasten:

”Jeg tror, hjælp min vantro.”

Det vil sige: Jeg er en synder som er fanget i tvivl og vantro og ingenting kan gøre for at komme ud af tvivlen og vantroen, derfor lægger jeg min skæbne helt i Guds hånd.

Uden Kristus er vi overladt til os selv, til vor egen nød og afmagt, vor egen skyld.

Uden Kristus er vi i dødens vold. Uden Kristus er vi under Guds vrede, hvad enten vi så i det ydre har medgang eller modgang.

Men i Kristus er vi i Guds vold, vi er under hans nåde både i medgang og modgang, således at Gud vil sørge for os også i sygdommen, i sorgen og i døden.